

manevî değerlerin ve davranış tarzlarının hepsine birden kültür diyoruz. Görülüyor ki, kültür, bir milleti bu güne ulaştıran geçmiş devirlere ait birikimlerinin bir toplamıdır. Bunun için tarih de kültürün bir parçasıdır. Bir milletin kültürü, kendi varlığını tarih şuuru hâlinde ortaya koyar. Milletlere şahsiyet veren, onları canlı tutan şey kültürleridir. Dolayısıyla, bir milletin varlığı ve benliği onun kültüründe yaşar ve devam eder. Kültür değerlerini kaybetmiş olan milletler, görünüşte var olsalar bile kendilerine filizlenme, yeşerme ve serpilme gücü veren özlerini kurutmuş oldukları için zamanla yıkılmaya ve başka kültürlerin özü içinde eriyip sönmeye mahkûmdurlar. Demek ki, bir milletin gelişmesini ve geleceğini güvence altına alan manevî güç ve ortak ruh, kültürle temsil edilmektedir. Ve yine bundan dolayıdır ki, Atatürk, 1923 yılında Cumhuriyeti ilân ettiği zaman, 1919-1922 yılları arasında çetin savaşlarla kazanılmış olan askerî ve siyasi zaferleri yeterli bulmamıştır. Bu zaferlerin kendinden daha yüksek bir gayeye hizmet için birer vasıttan ibaret olduğunu söylemiştir.

Atatürk'ün bu sözlerle anlatmak istediği gerçek, Türk milletinin, çağdaş medeniyet seviyesinin ön safında yer alacak bir duruma getirilmesi ve bunun için gerekli olan tedbirlerin alınabilmesi idi. Kültür seviyesi bakımından geri kalmış milletlerin ön safa geçemeyeceklerini bildiği içindir ki, o, yaptığı bütün inkılâpları kültür temeline yerleştirmeye çalışmıştır. Millî kültür değerleri ve kültür şuuru üzerinde ısrarla durarak *"Türkiye Cumhuriyeti'nin temeli kültürdür"* demiştir.

Konuya bu açıdan baktığımızda, dilimizin, millî kültürümüzün ayrılmaz bir parçası olduğunu görmekteyiz. Çünkü Türk milletinin tarih boyunca biriktire geldiği bütün kültür değerleri ve manevî varlığı dilimizde yaşamaktadır. Düşüncelerimizi dilimizle anlatabiliyoruz. Şu anda bile bizleri birbirimizle anlaştıran ve belli bir düşünce etrafında kaynaştıran ortak vasıtamız dilimizdir. Bu bakımdan, dilimiz, hepimizi birleştiren ortak ve sosyal bir manevî varlığımızdır. Ayrıca, geçmiş devirlere ait bütün değerlerimiz dünden bu güne, bu günden yarına dil vasıtasıyla aktarılabilirdiği için güzel Türkçemiz aynı zamanda değerli bir kültür hazinesi durumundadır. Dolayısıyla sosyal yapımızın çimentosu, millet ve devlet varlığımızın birleştirici ve bütünleştirici en önemli unsurudur. İşte bundan dolayıdır ki, bir milleti çökertmeye çalışan güçler, önce onun kültürüne ve diline musallat olarak millî birliğini yıkmaya çalışırlar. Bir milleti bu türlü tasallutlardan kurtaracak en sağlıklı tedbir de o millet fertlerini dil ve kültür şuuruna sahip kılabilmeştir. Bu sebeple, dilimiz üzerine ne kadar titresek azdır. Kaldı ki onun üzerine titremek hem hakkımız hem de görevimizdir.

Dilin bir millet varlığı içindeki bu vazgeçilmez yerine işaret ettikten sonra, şimdi, her yıl 26-27 Mayıs tarihlerinde kutladığımız dil bayramının bizim için tarihi bir dönüm noktası oluşturan anlamı üzerinde durmaya çalışalım.

Selçuklular Devrinde Dil ve Türkçeye Dayalı Bir Yazı Dili Kurma Mücadelesi

1071 Malazgirt savaşından sonra Anadolu bölgesi hızla Türkleşmeye başlamıştır. XI-XIII. yüzyıllar arasında, Selçuklu Devleti'nin kuruluşundan sonra da devam eden sürekli göçler, Anadolu bölgesini artık bir Türk ülkesi hâline getirmiş bulunuyordu. Ancak, bugün bilim dilinde Türkiye Türkçesi diye adlandırdığımız dilimizin Anadolu'da

